

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН НАРИЧАЙТЕ ГО МОЙСЕЙ

Част 6 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

Слуховете рядко имаха някакво значение за Хевиланд Тъф. Може би причината беше, че и рядко ги чуваше. Тъф не бе склонен да се прави на турист, като посещаваше някоя планета, но дори и когато на публични места се смесваше с тълпата, оставаше някак отделен и недосегаем. Тебеширено бялата му кожа, голобрадото му лице и пълното му тяло го караха да изпъква сред другите хора на планетите, където практикуваше професията си. Дори и в редките случаи, когато бледият му тен беше нещо нормално, огромният му ръст отново го караше да бие на очи. Това бе и причината хората да го зяпат и да говорят за него, но само малцината, които имаха нужда от неговите услуги, се осмеляваха да го заговорят.

Може поради това, че прекалено биеше на очи, Хевиланд Тъф никога не беше чувал за човек на име Мойсей. Не беше чувал до вечерта, когато той и Дакс бяха нападнати от Джейми Крийн в един ресторант на К'тедион.

Беше малко, мръсно заведение, съвсем близо до космодрума. Тъф беше приключил с порцията си пушени корени с гарнитура от неотрева и се наслаждаваше на третия си литър гъбено вино, когато Дакс неочаквано вдигна глава от масата. Тъф се заклати, разля виното в ръкава си и бързо наведе глава настрани. Това се оказа напълно достатъчно и бутилката, с която Крийн беше замахнал, се разби в облегалката на стола, а не в черепа на Тъф. Стъклото се пръсна, а течността вътре — миризлив, местен ликьор — оля всичко, намокри стола, масата, котката и двамата мъже. Джейми Крийн — хилав, рус младеж — премигнаше глупаво и стискаше остатъка от бутилката в кървящия си юмрук.

Хевиланд Тъф тронаво се изправи на крака, а издълженото му бледо лице остана невъзмутимо. Той погледна своя нападател, премигна, после се наведе и вдигна Дакс, който беше измокрен и недоволен.

— Можеш ли да проумееш това, Дакс? — попита той с плътен, басов глас. — Имаме мистерия, при това крайно неприятна и неудобна. Защо, чудя се, този странен непознат ни атакува? — Тъф прегърна грижливо котката си и едва когато тя замърка, вдигна очи към Джейми Крийн. — Господине — каза той, — може би ще е разумно да освободите останките от тази бутилка. Струва ми се, че ръката ви е пълна със стъкла, кръв и тази очевидно вредна напитка. Изпитвам

определени съмнения, че въпросната комбинация ще подобри здравословното ви състояние.

Съкрушеният Крийн започна да идва на себе си. Тънките му устни се извиха от гняв, но той захвърли настрани бутилката.

— Ти ми се подиграваш, злодей такъв! — извика той с опасен и злобен глас.

— Господине — изгледа го Хевиланд Тъф. Ресторантът беше замрял. Клиентите мълчаха и зяпаха към тях, а собственикът бе изчезнал. Плътният глас на Тъф можеше да бъде чул във всеки ъгъл на стаята. — Бих се осмелил да кажа, че титлата „злодей“ е по-подходяща за вас, отколкото за мен, но не в това е смисълът. Не, не ви се подигравам. Изглеждаш, сякаш сте ядосан. При подобни условия е безразсъдно да ви се подигравам, а аз не съм безразсъден човек. — Той внимателно остави Дакс на масата и почеса котарака зад ухото.

— Ти ми се подиграваш — повтори упорито Джейми Крийн. — Сега ще пострадаш!

Лицето на Тъф не изразяваше никакви емоции.

— Няма да го направите, господине, макар да смятам, че отново се готвите да ме атакувате. Не одобрявам насилието. Но вашето досадно поведение не ми оставя никакъв избор.

След като каза това, Тъф бързо пристъпи напред и преди Джейми Крийн да реагира, го издигна високо във въздуха. После внимателно счупи и двете му ръце.

Джейми Крийн излезе блед и примигващ от подобния на гробница, мрачен затвор на ярко осветената улица. И двете му ръце бяха гипсирани. Той изглеждаше объркан и уморен. Хевиланд Тъф стоеше на ъгъла на тротоара, държеше Дакс в едната си ръка и го галеше с другата.

— Изглежда настроението ви се е успокоило — отбеляза той, когато младия човек се приближи. — Още повече, че сега сте и трезвен.

— Ти! — Крийн изглеждаше по-объркан от всякога. — Нима *ти* откупи свободата ми?

— Повдигате много интересен въпрос — каза Хевиланд Тъф. — Аз наистина заплатих определена сума — двеста стандарта, ако искаме

да бъдем по-точни — и след това заплащане вие ми бяхте предаден. Не е съвсем точно да се каже, че съм откупил свободата ви. Същността на въпроса, всъщност, е, че вие не сте свободен. Според законите на К'тедион, вие ми принадлежите, покорен мой слуга, който мога да използвам както намеря за добре, докато изплати дълга си.

— Дълг?!

— Наистина, калкулиран както следва — поясни Хевиланд Тъф. — Двеста стандарта е сумата, която заплатих на местните власти, за да мога в момента да се наслаждавам на вашето присъствие. Сто стандарта за моя костюм от оригинален ламбирийски памук, който безразсъдно унищожихте. Четиридесет стандарта, които платих на собственика за нанесените щети на гостилницата му и с цел той да оттегли обвиненията си срещу вас. Седем стандарта за чудесното гъбено вино, което нямах възможността да изпия. Гъбеното вино е един от специалитетите на К'тедион, а това специално беше от много добра реколта. Дотук цялата сума за нанесените щети възлиза на триста четиридесет и седем стандарта. Още повече вашето непредизвикано нападение постави мен и Дакс в центъра на крайно неприятна сцена и наруши нашето спокойствие. По тази причина добавям допълнителни петдесет и три стандарта, което е една изключително доброжелателна сума, но закръгля вашия дълг към мен на четиристотин стандарта.

Джейми Крийн злобно се изкикоти.

— Ще ти е много трудно да измъкнеш и една десета от това, продавачо на животни. Нямам никакви пари, а и не ставам за никаква работа. И двете ми ръце са счупени, забрави ли?

— Господине — каза Хевиланд Тъф. — Ако наистина имахте определени средства, вие сам щяхте да заплатите необходимите глоби, а не да се налага моята намеса. И след като собственоръчно счупих вашите ръце, известно ми е много добре и това положение. Учтиво моля, не засягайте очевидното с изказвания, които не носят значима информация. Въпреки вашата недъгавост, смятам да ви отведа на кораба си, докато задълженията ви към мен отпаднат. Елате.

Хевиланд Тъф се обърна и направи няколко крачки надолу по улицата. Когато Крийн не се помръдна от мястото си, той се обърна назад. Джейми Крийн се хилеше.

— Ако искаш да ме водиш някъде, трябва да ме носиш.

Тъф невъзмутимо галеше Дакс.

— Господине, нямам никакво намерение да ви нося — заяви с монотонен глас. — Един път вече ме принудихте да ви докосна и аз намерих това усещане за изключително неприятно. Не смятам, че има нужда да го изпитвам отново. Ако наистина отказвате да ме последвате, ще се обърна към местните власти и ще намеря двама стражари, които да ви пренасят, където искам. Техните заплати, естествено, ще бъдат добавени към вашия дълг. Изборът е изцяло ваш. — Тъф се обърна и отново тръгна надолу.

Джейми Крийн изведнъж стана послушен и го последва, мърморейки нещо под носа си.

Корабът, който ги очакваше на к'тедионския космодрум, направи впечатление на Джейми Крийн. Античен, смъртоносен на вид, изработен от черен метал, с малки извити крила и на половината дължина от модерните, издути търговски кораби, които го обграждаха. Както почти всички от редките посетители на Хевиланд Тъф, и Джейми Крийн беше удивен (макар и да не го призна), когато откри, че „Грифон“ е само совалка, а истинският кораб „Ноев ковчег“ ги очаква в орбита.

Площадката за кацане на „Ноев ковчег“ беше почти два пъти по-голяма от космодрума на К'тедион и пълна с космически кораби. Четири други совалки, идентични с „Грифон“, стар товарен кораб с характерните за Авалон издути форми и три крака за приземяване, странно изглеждащ военен изстребител, абсурдна позлатена баржа с барокова украса и примитивен харпун, монтиран на корпуса ѝ, два извънземни кораба, на които трудно можеше да се разчита и нещо, което приличаше на голяма квадратна чиния с дупка в средата.

— Космически кораби ли събираш? — попита Крийн, когато двамата с Тъф излязоха от „Грифон“.

— Много интересна мисъл — отговори Тъф. — Но, не. Петте черни совалки са част от оригиналната екипировка на „Ноев ковчег“. Търговският кораб запазих по чисто сантиментални причини, защото ми беше първи. Другите придобих по време на моите пътувания. Може би в един момент ще се наложи да почистя площадката, но някои от тези съдове биха могли да имат определена стойност и това ме кара да

се въздържам засега. Ще се посветя по-подробно някой път на този въпрос. А сега, последвайте ме.

Те преминаха през няколко стаи и коридори и стигнаха до ниша, в която бяха паркирани едно до друго няколко малки триколесни превозни средства. Тъф помогна на Джейми Крийн да седне, настани Дакс между двете седалки и подкара надолу по огромен, ехтящ тунел, който продължаваше с километри. От двете страни на широкия коридор бяха разположени стъклени цистерни с най-различни форми и размери, всяка от тях пълна с полупрозрачни течности и желета. В някои контейнери се движеха тъмни сенки и сякаш надничаха, когато преминаваха покрай тях. Крийн намери техните движения за неприятни и ужасяващи. Хевиланд Тъф гледаше само напред, без да се обръща наляво или надясно.

Тъф спря автомобила пред стая, идентична с тази, от която бяха тръгнали, а после отведе своя затворник до тясна, но удобна зала, пълна с овехтели мебели. Той направи знак на Крийн да седне и остави Дакс на един стол.

— Сега — каза Хевиланд Тъф, — ще си поговорим.

Огромните размери на „Ноев ковчег“ бяха усмирили за малко Джейми Крийн, но сега бойкият му дух отново се възвърна.

— Няма за какво да си говорим — отсече той.

— Вие мислите така — поправи го Хевиланд Тъф. — Не съм съгласен с вас. Не само благородството на моята душа ме подтикна да ви спася от унижението да бъдете затворник. Вие представлявахте загадка, както споделих това с Дакс, когато ме атакувахте за първи път. Мистериите ме безпокоят. Нужна ми е повече прозрачност.

Слабото лице на Джейми Крийн се озари от хитра усмивка.

— Защо трябва да ти помагам? Твоите фалшиви обвинения ме вкараха в затвора, а после ти само ме откупи като роб. Счупи и ръцете ми! Нищо не ти дължа.

— Господине — Тъф склочи ръце върху големия си издут корем. — Вече установихме факта, че ми дължите четиристотин стандарта. Готов съм да действам разумно. Ще ви задавам въпроси. За всеки отговор ще отнемам по един стандарт от сумата, която ми дължите.

— Един стандарт! Но това е глупост. Нещата, които искаш да знаеш, струват много повече! Десет стандарта за отговор! И няма да отстъпя.

— Уверявам ви — погледна го с безразличие Тъф, — че каквато и информация да притежавате, тя едва ли изобщо струва нещо. Но аз съм любопитен. Роб съм на любопитството си. Това е един от големите ми пороци, ала съм безпомощен да го поправя. Сега се намирате в положение, при което можете да се възползвате от него. Но моля, не ме притискайте твърде много. Отказвам да бъда мамен. Два стандарта.

— Девет — бързо изрече Крийн.

— Три и повече няма да станат. Нетърпението ми нараства — заяви Тъф с лишен от емоции глас.

— Осем — продължи да упорства Крийн. — Не блъфирай.

Хевиланд Тъф остана мълчалив. Той не се движеше, а очите му бяха сведени към Дакс. Големият черен котарак се прозина и протегна. След пет минути мълчание, Крийн не издържа.

— Шест стандарта и това е страшно евтино. Знам много важни неща, за които дори и Мойсей не е чувал. Шест.

Хевиланд Тъф не каза нищо. Минутите течаха.

— Пет — отстъпи Крийн и започна да се поти.

Хевиланд Тъф не каза нищо.

— Добре! — Предаде се най-накрая Крийн. — Три стандарта. Ти си мошеник, измамник, а също и злодей. Нямах никаква етика.

— Няма да обърна внимание на вашето превзето многословие — реши Тъф. — Три стандарта е договорената вече сума. Изведнъж ме осени предчувствието, че може да се опитате да ми давате уклончиви и противоречиви отговори, целящи аз да задавам колкото се може повече въпроси, за да получа съвсем малка частица информация. Не смятам, че мога да толерирам подобна измама. За всяка лъжа, която се опитате да ми кажете, ще добавям още десет стандарта към вашия дълг.

— Нямам никакво намерение да те лъжа — засмя се Крийн. — Но дори и да го направя, няма как да разбереш. Не съм толкова наивен.

Хевиланд Тъф си позволи да се усмихне, малка стегната усмивка се появи на лицето му и веднага изчезна.

— Господине, уверявам ви, че имам начин да разбера. Дакс ще ми каже веднага, по същия начин, по който ме информира, че ще се откажете от вашето абсурдно желание за десет стандарта, а също така и за подлото ви нападение в гостилницата. Дакс е котка, господине, както вероятно сте забелязали. Котките, както се знае от древни времена, притежават парапсихологични способности. Дакс е краен

продукт на няколко генерации и е генетично манипулиран, за да бъде подсилено това негово умение. Така че той ще ни спести време и усилия, а вие ще давате пълни и честни отговори. Уменията на Дакс не са усъвършенствани до такава степен, че да разбира трудните абстрактни мисли на вашето съзнание, но той много лесно установява, дали те са истина или лъжа. Като имате това предвид, можем да започнем.

Джейми Крийн погледна втренчено големия котарак и в очите му имаше отрова. Дакс отново се прозина.

— Започвай — кимна мрачно Крийн.

— Първо — каза Тъф, — да се опитаме да разрешим загадката около вашето нападение. Аз не ви познавам, господине. Аз съм обикновен търговец и тези, които се ползват от услугите ми, остават поласкани. По никакъв начин не съм ви причинил вреда. И въпреки всичко, вие ме нападнахте. Това поражда следните въпроси. Защо? Какви са вашите мотиви? Познавате ли ме отнякъде? Причинил ли съм ви вреда чрез мое действие, което съм забравил?

— Това един въпрос ли е или четири? — попита Крийн.

Хевиланд Тъф скръсти ръце над издутия си корем.

— Това е гледна точка, господине. Започнете с първия въпрос. Познавате ли ме?

— Не — отговори Джейми Крийн. — Но знам за твоята слава. Ти и твоят „Ноев ковчег“ сте много известни, Тъф. А и беше много лесно да те разпозная, когато влязох в оня гаден ресторант. Тлъсти, плешиви гиганти не се срещат често, нали.

— Три стандарта — каза Тъф. — Няма да обърна никакво внимание нито на обидите, нито на ласкателствата. Вие не сте ме познавали. Защо ме нападнахте?

— Бях пиан.

— Неточно. Истина е, че бяхте пиан, но в бара имаше достатъчно посетители, към които можехте да се обърнете, ако искахте да се сбиете. Но вие не го направихте. Избрахте мен, пред всички други. Защо?

— Защото не те харесвам. По моите стандарти, ти си престъпник.

— Стандартите са различни, естествено — отговори Тъф. — На някои планети моят ръст ще е престъпление. На други, фактът, че

носителите ботуши от волска кожа, ще ви осигури доживотен затвор. Така че, ако говорим за стандарти и двамата можем да бъдем престъпници. Според мен е неправилно да се осъжда човек с местни закони, които не познава и са характерни само за планетата, през която той само преминава. Това прави отговора ви неправилен. Защо не ме харесвате? В какви престъпления съм обвинен?

— Аз съм благотворител — изкашля се Крийн. — Или трябва да кажа, бях благотворител. Бях дори администратор, шеста степен, но Мойсей провали кариерата ми. Това всички го знаят. Само не започвай да отричаш.

Хевиланд Тъф погледна към Дакс.

— Изглежда, че казвате истината. А и в отговора ви има значително количество информация, въпреки че тя поражда допълнителни въпроси. Все пак аз съм достатъчно добродушен, за да приема това за отговор. Шест стандарта. Следващите ми въпроси ще бъдат съвсем прости. Кой е Мойсей и какво е това благотворител?

Джейми Крийн го погледна изумено.

— Нима искаш да ми дадеш още шест стандарта? Не, Тъф. Само не се преструвай. Сигурен съм, че знаеш кой е Мойсей.

— Да, наистина — отговори Тъф. — Мойсей е митологична фигура, свързана с няколко от ортодоксалните християнски религии. Личност, за която се смята, че е живяла на старата Земя в далечното минало. Вярвам, че по някакъв начин Мойсей е свързан с Ной, на когото е наименуван и корабът ми. Може би Мойсей и Ной са били братя. Не знам, детайлите са се загубили. Във всеки случай, и двамата са били едни от първите, практикуващи биологичната война, поле, в което и аз имам определени способности. Така че, може да се смята, че знам кой е Мойсей. Ала Мойсей е мъртъв от достатъчно дълго време и е почти невъзможно той да е провалил кариерата ви. Затова предполагам, че говорим за някой друг Мойсей, който ми е напълно непознат. В това се състоеше и цялата същност на моя въпрос, господине.

— Много добре — каза Крийн. — Щом толкова настояваш да се правиш, че нищо не знаеш, ще играем твоята глупава игра. Както много добре ти е известно, благотворител е жител на планетата Благотворителност. Мойсей, както той се нарича, е религиозен демагог, който е глава на Светата реставрация на алтруизма. С твоя помощ и

оръжията на биологичната война, той нанесе изключително тежки поражения на Града на надеждата, център на Благотворителния живот.

— Дванайсет стандарта — кимна Тъф. — Обяснете по-подробно.

Крийн въздъхна тежко и се намести в стола си.

— Светите алтруисти са от първите колонисти на Благотворителност, дошли още преди векове. Те напуснали родната си планета, заради религиозната си чувствителност. Били засегнати от бързото развитие на технологията. Светата алтруистична църква проповядва, че спасение ще има само за тези, които живеят прост живот, близък до природата, чрез страдания и саможертва. Така алтруистите пристигнали на голата планета, страдали, саможертвали се и умирали щастливо цели няколко столетия. Тогава, за тяхно нещастие, на планетата пристигнала втора вълна колонисти. Новопристигналите построили Града на надеждата, започнали да обработват земята с роботизирани машини, отворили космодрум и извършили още хиляди грехове. Но това не било най-лошото, защото след години децата на алтруистите започнали да напускат Града на тълпите, за да се порадват на живота. След не повече от две генерации, в града на алтруистите останали само най-възрастните. Но тогава се появи и Мойсей, водачът на движението, което се нарича Реставрация. Той влезе в Града на надеждата, изправи се срещу Съвета на администраторите и настоя да освободят хората му. Администраторите му обясниха, че не могат да направят нищо, защото хората му сами са пожелали да дойдат и не искат повече да си тръгнат. Но Мойсей се оказа непоклатим. Той заяви, че ако хората му не се върнат, космодрумът не бъде затворен, а Града на надеждата — разрушен, за да може да се живее близо до Бог, ще изпрати напасти върху нас.

— Интересно — каза Хевиланд Тъф. — Продължете.

— Това са твои пари — отговори Джейми Крийн. — Е, администраторите изхвърлиха Мойсей и неговото космато магаре и всички добре се посмяхме. Но все пак, за всеки случай, направихме някои проучвания. Бяхме чували за кошмарни истории и биологични войни, но смятахме тези тайни за отдавна забравени. Нашите компютри също го потвърдиха. Техниките за клониране и генетични манипулации, използвани от Федералната империя са запазени само на някои планети, повечето от които прекалено отдалечени. На практика, най-близката е на седем години, дори и при светлинна скорост.

— Разбирам — кимна Хевиланд Тъф. — Без съмнение, научили сте също така и за семекорабите на Федералната империя и изчезналите Инженерни екологични войски.

— Да, точно така — усмихна се горчиво Крийн. — Всички те са унищожени, загубени или повредени още преди столетия и не ни засягаха. Но тогава от капитана на един търговски кораб, кацнал на Порт Вяра научихме, че не е съвсем така. Славата ти бързо се разпространява, Тъф. Той ни разказа всичко за теб, за твоя „Ноев ковчег“ и за това как си пълниш джобовете със стандарти и корема с пластове тлъстини. Екипажите на кораби и от други планети потвърдиха, че ти наистина контролираш функциониращ семекораб на ЕИВ. Но нямахме и представа, че си в съюз с Мойсей, докато не започнаха напастите.

На масивното, бяло чело на Тъф се появи една дълбока бразда, а после веднага изчезна.

— Започвам да разбирам вашето недоволство. — Той се изправи тромаво и се извиси над Джейми Крийн. — Дългът ви намаля с петнайсет стандарта.

Крийн издаде груб звук.

— Само три стандарта! За всичко това?! Но, Тъф...

— Двайсет стандарта, но пазете тишина, нарушавате спокойствието на „Ноев ковчег“. Аз съм благотворителна натура. Ще ви задам един последен въпрос, с който можете да намалите дълга си на триста седемдесет и седем стандарта.

— Питай.

— Какви са координатите на планетата Благотворителност?

Благотворителност не беше прекалено далече от К'тедион, имайки предвид космическите разстояния и пътешествието им отне само три стандартни седмици. За Джейми Крийн тези седмици бяха много напрегнати. Докато „Ноев ковчег“ безшумно ядеше светлинни години, Крийн работеше. В най-отдалечените коридори на кораба се беше натрупал прах от столетия. Хевиланд Тъф му връчи метла и му каза да почисти.

Крийн отказа, позовавайки се на счупените си ръце като основателна причина. Хевиланд Тъф го успокои и го пъкна в една

цистерна, където действаше хронодъгата. В нея с големи енергийни разходи времето можеше да се забавя, спира или забързва. Това бе и последното и най-велико откритие на Федералната империя. Тъф даже мислеше, че то е изгубено навсякъде, освен на „Ноев ковчег“. Той използваше цистерните за бързо развитие на различни организми, а сега ги използва да излекува само за няколко часа счупените кости на Джейми Крийн.

С новите си ръце, Крийн започна да мете със заплата пет стандарта на час. Той измете километрични коридори, повече стаи отколкото можеше да преброи, различни по форма, празни клетки, отрупани с прах и мръсотия. Джейми Крийн мете, докато го заболяха ръцете и докато метлата съвсем се разпадна. Тогава Хевиланд Тъф му намери и друга работа. По време на хранене Крийн влизаше в ролята си на главен прислужник. Той носеше на Тъф трофейни халби, пълни с тъмна бира и огромни плата, с натрупани на тях планини от димящи зеленчуци. Тъф ги приемаше невъзмутимо, седнал на удобния си мек стол, на който обичаше да си почива и чете. Крийн беше принуден да храни и Дакс, понякога три, а дори и четири пъти на ден, защото големият, черен котарак беше злояд, а Тъф държеше прищевките му да бъдат изпълнявани. Едва когато Дакс се отдръпнеше от масата, Крийн можеше да получи и своята храна.

Веднъж Тъф го помоли да извърши някаква дребна поправка в машинното отделение на „Ноев ковчег“. Джейми Крийн не само не се справи, но съвсем обърка нещата и Тъф се отказа да го използва повече за подобни задачи.

— Вината е изцяло моя, господине — извини се Тъф, когато сам се справи с повредата. — Напълно забравих, че по професия сте бюрократ, а от това, за жалост, няма никаква практическата полза.

Въпреки усилената работа, дългът на Крийн се стопяваше с мъчителна бавност, а понякога изобщо не се стопяваше. Крийн бързо откри, че Тъф не дава нищо безплатно. За лечението на счупените му ръце бяха добавени сто стандарта „медицинска помощ“. Кислородът за дишане струваше един стандарт на ден, една десета стандарт литър вода, половин стандарт халба бира. Храната беше относително евтина, само два стандарта. Но Крийн получаваше „основна дажба“. Основната дажба представляваше безвкусна, обогатена с хранителни вещества каша и той много често плащаше по-високи цени, за да опита

зеленчуковите деликатеси, с които сам Тъф се хранеше. Той беше готов да плати и повече за парче месо, но Тъф отказа да му го осигури. В един случай, когато Джейми го помоли да му клонира пържола, Тъф каза: „На този кораб ние не консумираме животинска плът“. После продължи невъзмутимо по пътя си.

По време на първия си ден от престоя си на „Ноев ковчег“, Джейми Крийн попита къде може да открие тоалетната. Тъф му взе три стандарта за отговора и допълнително една десета от стандарта за ползване на помещението.

От време на време Крийн започна да си мисли за убийство. Но дори и в тези моменти, когато бе склонен да убива и бе пиян като свиня, идеята му се струваше неизпълнима. Дакс винаги беше с Тъф, вървеше след него или седеше на рамото му. Крийн бе сигурен, че неговият домакин има и други съюзници. Той ги беше зърнал по време на своите обиколки из кораба — тъмни крилати форми, които се виеха над главата му в най-мрачните и отдалечени части на „Ноев ковчег“. Бледи сенки, които бързо изчезваха между машините, като ги изненадаше. Джейми никога не ги видя ясно, но някак бе сигурен, че ще го направи, ако се опита да нападне отново Хевиланд Тъф. Вместо да се опита да намали по някакъв начин дълга си, той започна да играе комар. Може би това не беше най-разумния начин на действие, но Крийн винаги бе страдал от комарджийската си слабост. Всяка вечер прекарваха дълги часове, надвесени над масата и играеха някаква смешна игра, която Тъф много харесваше. Те хвърляха зарове, придвижваха пионки по някакъв измислен, звезден сектор, купуваха, продаваха и разменяха планети, изграждаха градове и станции, налагаха на другите кораби транзитни и летищни такси. За съжаление на Крийн, Тъф беше много по-добър на тази игра и най-често в края на вечерта си спечелваше парите, които му бе платил като заплата.

Извън игралната маса, Хевиланд Тъф рядко говореше с Крийн, освен когато трябваше да му възложи работата за деня или да се пазари за нейното заплащане. Каквито и намерения да имаше към Благотворителност, той не мислеше да ги споделя с него, а и Крийн не можеше да пита, защото всеки въпрос добавяше по три стандарта към дълга му. По същата причина и Тъф избягваше да задава повече въпроси за планетата. Той се придържаше към своите навици, сякаш бе напълно сам, работеше в стаите за клониране или лабораториите,

четеше прашни стари книги на езици, които Джейми не разбираше и водеше дълги разговори с Дакс.

Техният живот продължи по този начин ден след ден, докато най-накрая влязоха в орбита около Благотворителност и Тъф извика Джейми Крийн в комуникационната зала.

Комуникационната зала беше дълга и тясна, а стените ѝ — заети от телевизионни монитори и светещи контролни табла. Тъф вече беше седнал на един от столовете, а Дакс се бе сгушил в скута му. Двамата се обърнаха, когато чуха вратата да се отваря.

— Опитах се да се свържа с центъра на Града на надеждата. Ето това е записът. — Тъф натисна бутона.

Джейми Крийн седна на един празен стол, а екранът пред него светна. Появи се лицето на Мойсей — мъж на средна възраст, с правилни, почти красиви черти и деликатно извити лешниковокафяви очи.

— Напусни орбитата ни, кораб — чу се записаният глас на алтруистичния лидер. Тонът му беше мек и плътен, макар думите му да бяха груби. — Порт Вяра е затворен, а Благотворителност се управлява от ново правителство. Хората от тази планета не желаят кораби на грешници, нямат нужда от техните луксозни стоки. Оставете ни и си вървете в мир. — Той направи някакъв жест с ръка, който можеше да значи „бъдете благословени“ или махнете се веднага. След това екранът угасна.

— Е, значи е спечелил — каза Крийн с уморен глас.

— Бих искал да ви натоваря с една мисия. Тайно ще се спуснете на повърхността на планетата, ще откриете лидерите на вашата администрация и ще ги доведете тук за консултация. В замяна аз ще отнема петдесет стандарта от вашия дълг.

— Не ставай смешен, Тъф — засмя се Джейми Крийн. — Това е абсурдно малка сума за такава опасна задача. Не бих се съгласил да я изпълня, дори и да ми направиш честно предложение, нещо, в което се съмнявам. Например, да анулираш целия ми дълг и да ми платиш допълнителни двеста стандарта.

Хевиланд Тъф погали Дакс.

— Джейми Крийн ни взема за абсолютни глупаци, Дакс — сподели той. — Подозирам, че следващото, което ще поиска, е „Ноев ковчег“ или може би няколко планети да носят името му. При него не съществува чувство за мярка. — Дакс тихичко измърка и това можеше да означава всичко. Хевиланд Тъф отново се обърна към Крийн. — Намирам се в невероятно благосклонно настроение и ще ви позволя да се възползвате максимално от тази моя моментна слабост. Сто стандарта, господине. Това е два пъти цената, която заслужава тази дребна задача.

— Аха! — възкликна Крийн. — Сигурен съм, че Дакс вече ти е казал какво мисля за това предложение. Твоята схема е пълна глупост, Тъф. Нямам дори представа дали съветниците са живи или мъртви. Къде ще ги открия — в Града на надеждата или някъде другаде? Дали са на свобода или в някоя тъмница? Не знам дали ще се съгласят да дойдат с мен, а може и да са в съюз с Мойсей. Ако пък Мойсей ме хване, ще прекарам остатъка от живота си, копаейки лехи с ряпа. Колкото и да не ми се иска, сигурно *ще бъда* заловен. Къде смяташ, че ще се приземя? Мойсей може да има запис, който да посреща всеки приближаващ кораб, но несъмнено е сложил и въоръжена охрана на космодрума в Порт Вяра. Помисли за рисковете, Тъф! Няма да се впусна в подобна авантюра, освен ако моят дълг не бъде опростен! Целият, до последния стандарт! Разбра ли ме! — Той кръстоса упорито ръце пред гърдите си. — Каж ми, Дакс! Каж ми колко съм непоколебим.

Тебеширено бялото лице на Тъф остана невъзмутимо, но от устните му се откъсна лека въздишка.

— Вие наистина се оказахте жесток човек, господине. Карате ме да се разкайвам за деня, когато ви казах, че Дакс е нещо повече от обикновена котка. Сега ме лишихте от единствения ми полезен инструмент за сключване на сделки и се опитвате безмилостно да го измамите, чрез вашето безсмислено упорство. Нямам никакъв друг избор, освен да отстъпя. Добре, двеста осемдесет и четири стандарта.

Джейми Крийн се ухили.

— Най-послед прояви малко разум. Добре. Ще пътувам с „Грифон“.

— Господине — каза Хевиланд Тъф, — това няма да стане. Ще пътувате с търговския кораб, който видяхте на площадката за кацане.

Това е „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, с него започна и моята кариера преди много, много години.

— Какво?! В никакъв случай, Тъф! Този кораб очевидно е пълна развалина. Вероятно ще имам трудно приземяване на някое диво място, за което ще ми е нужен кораб, годен да се третира и по-грубо. „Грифон“ или някоя от другите совалки.

— Дакс — заговори Хевиланд Тъф, — страхувам се за нас. Затворени сме в това малко пространство с един истински идиот. Човек, който няма нито етика, нито уважение, нито разбиране. Трябва да му обяснявам всяко възможно усложнение на задача, с която би се справило и дете.

— За какво става дума?!

— Господине — погледна го Хевиланд Тъф. — „Грифон“ е совалка. Има уникален дизайн и не може да достига светлинна скорост. Ако бъдете хванат в подобен кораб, дори и човек с по-малка интелектуална екипировка от вашата, би предположил, че по-голям кораб, какъвто е „Ноев ковчег“, е останал в орбита. Совалката се нарича „совалка“, защото трябва да излети от нещо, а не се появява от вакуума на космоса. „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, напротив, е често срещан модел авалонски товарен кораб с двигател за светлинна скорост, макар и той в момента да не работи. Разбирате ли смисъла на думите ми, господине? Откривате ли съществената разлика между двата кораба?

— Да, Тъф, не съм глупак. Но след като не смятам да бъда пленен, разликата между тях е чисто теоретичен аргумент. И все пак, ще ти доставя удоволствие. Само срещу петдесет допълнителни стандарта извън моя дълг, съм съгласен да тръгна с твоя „Рог на изобилието“.

Хевиланд Тъф не каза нищо.

— Дакс, ти го убеди, че ако почака малко, аз ще се откажа, нали? — ухили се Джейми Крийн. — Да, но това няма да стане. Няма да ме измамаш така, както направи последния път. — Той стисна ръцете си още по-силно. — Аз съм скала. Аз съм стомана. Аз съм твърд като диамант.

Хевиланд Тъф погали Дакс и отново нищо не каза.

— Чакай колкото си искаш, Тъф — продължи да упорства Крийн. — Но този път аз ще те прецакам. И аз мога да чакам. Ще чакаме и

дватамата. Никога няма да се откажа. Никога. НИКОГА.

Когато „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“ след седмица и половина се завърна от повърхността на Благотворителност, заедно с Джейми Крийн бяха още трима от бившите администратори на Града на надеждата. Реж Лейтър беше възрастна жена, имаше продълговато лице с остри черти и металносива коса. Тя бе председателствала съвета и след като Мойсей се беше намесил, бе преквалифицирана в оператор на чекрък. Придружаваха я по-млада жена и мъж, които изглеждат някога е бил дебел, защото кожата висеше по лицето му на отпуснати жълти гънки.

Хевиланд Тъф ги посрещна в залата за конференции. Той беше седнал на централното място, със скръстени над корема си ръце, а Дакс лениво се бе излегнал на масата. Джейми Крийн ги въведе и всички седнаха.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — поздрави ги Хевиланд Тъф. — Изглеждате ми враждебно настроени, но аз смятам да променя отношението ви. Нека започна с това, че не играя никаква роля в превратностите на вашата планета.

Реж Лейтър изръмжа.

— Аз лично разпитах Крийн, Тъф, когато ме намери. Той ми каза, че се смяташ за невинен, но му повярвах колкото и той самия. Нашият град и животът ни бяха разрушени чрез екологична война, чрез напастите, които Мойсей ни изпрати. Компютрите ни посочват, че само ти и твоят кораб могат да водят подобна война.

— Наистина — поклати глава Хевиланд Тъф. — Мога да предложа да препрограмирате компютрите си, ако те често допускат подобни грешки.

— Вече нямаме компютри — печално се обади бившият дебел мъж. — Аз бях шеф на програмирането, съпротивлявах се срещу въшките, но те блокираха системата, бях почти неспособен...

— Не ми говори за способности, Рикен — сръза го възрастната жена. — Ако беше способен, щеше да спреш проклетите въшки. Това обаче не те прави по-малко виновен, Тъф. Всички гадини са твои.

— Не държа монопол над гадините — заяви просто Хевиланд Тъф и вдигна ръка. — Нека спрем с препирните. Те не водят доникъде.

По-добре да обсъдим тъжната история и положение на Града на надеждата, както и Мойсей и неговите напасти. Вероятно сте чували за истинския Мойсей, който е живял на старата Земя и чиито антагонистични шаблони следва и вашият Мойсей. Старият земен Мойсей не е разполагал със семекораб, нито с оръжия за водене на биологична война. Ала той е имал Бог и това се е оказало не по-малко ефективно. Неговите хора са били държани в плен и за да ги освободи, той е изпратил напастите на враговете си. Вашият Мойсей към същата схема ли се придържа?

— Не му отговаряйте безплатно — вметна бързо Джейми Крийн. Реж Лейтър го погледна така, сякаш бе ненормален.

— Ние се запознахме с историята на стария Мойсей — обясни тя, когато се обърна към Тъф. — Щом започнаха напастите, искахме да знаем какво ни очаква. Мойсей използва същите напасти като в оригиналната история, но не в същия ред. И ние успяхме да изтърпим едва шест, преди да се подчиним на алтруистите, да затворим Порт Вяра и да евакуираме Града на надеждата. — Тя вдигна ръцете си. — Погледнете тези пришки, тези мазоли. Разпръсна ни из селата на алтруистите. Живеем като туземци. Храната не достига. Този човек е луд.

— Земният Мойсей превърнал водите на цяла река в кръв — подсети ги Хевиланд Тъф.

— Беше ужасно — заговори по-младата жена. — Всичката вода в града, фонтаните, басейните, водопровода. Когато отвиеш крана или пуснеш душа, целият се покриваш с кръв. Дори и в тоалетните течеше кръв.

— Не беше истинска кръв — възрази Джейми Крийн. — Успяхме да я анализираме. Горее, във водоизточника на града, бе добавена някаква органична отрова. От каквото и да е била тя, водата стана гъста, червена и неизползваема. Как го е направил?

Хевиланд Тъф не обърна внимание на въпроса му.

— Втората напаст е напастта на жабите.

— Навсякъде, в контейнерите с храна, в хидропонната система — отговори Крийн. — Аз бях отговорен администратор. Тази напаст ме довърши. Жабите навлязоха във всички машини, умираха, разлагаха се, разваляха тонове храна. Лейтър ме уволни, защото не можах да се

справя, сякаш вината беше моя. — Той се намръщи на бившия си началник. — Напуснах планетата, когато все още можеше да си тръгна.

— Трето — прекъсна го Хевиланд Тъф. — Напастта на въшките.

— Навсякъде — измърмори бившият дебел мъж. — Те не можеха да живеят вътре в компютърната система и умираха с милиони. Системата беше разрушена. Въшките се преместиха. Всеки от нас ги имаше. Не можеха да се изчистят с нищо.

— Четвърто. Напастта от мухи — каза Тъф.

Всички благотворители сведоха навъсени глави. Никой не каза нищо.

— Пето — продължи Тъф. — Мойсей изпратил чума, която убила добитъка на враговете му.

— Той пропусна чумата — обади се Реж Лейтър. — Стадата ни са в прериите и ние сложихме охрана около тях и в мазетата около месозверовете. Където го очаквахме, той не успя да направи нищо. Пропусна и циреите, слава Богу, и града. Щеше да ми е много интересно да видя как ще направи град под закрит купол. Мойсей направо мина на скакалците.

— Наистина — кимна Хевиланд Тъф, — осмата напаст. Успяха ли скакалците да изядат всички ваши посеви?

— Не, те не засегнаха посевите. Скакалците бяха в града. В големите складове за зърно. Храна за три години изчезна за една нощ.

— Деветата напаст — каза Тъф. — Тъмнината.

— Радвам се, че поне това пропуснах — ухили се Джейми Крийн.

— Всяка светлинка в града угасна — припомни си Реж Лейтър. — Нашите техници трябваше да газят купища умрели мухи, живи скакалци и да си пощят въшките едновременно. Тогава положението стана безнадеждно и повечето хора започнаха да напускат града. Заповядах пълна евакуация, когато разбрах, че и втората енергийна станция е повредена от гадини. Всичко след това тръгна много бързо. Седмица по-късно — мрачно обяви тя, — живеех в неотоплена колиба в град, наречен Хълмовете на честната работа и се учех как да управлявам чекрък.

— Съдбата ви наистина е тъжна — съгласи се Хевиланд Тъф с монотонен глас. — Но не трябва да се отчайвате. От Джейми Крийн

научих за тежкото ви положение и реших веднага да ви помогна. Затова съм и тук.

— Ще ни помогнете?! — попита подозрително Реж Лейтър.

— Да, ще ви върна вашия Град на надеждата — обеща Хевиланд Тъф. — Ще накажа Мойсей и неговите свещени алтруисти. Ще ви освободя от чекръка и ще ви върна вашия гласосинтезатор.

Младата жена и бившият дебел мъж радостно се усмихнаха, но Реж Лейтър продължи да се мръщи.

— Защо? — запита тя.

— Реж Лейтър ме пита защо — обърна се Тъф към Дакс. — Защо винаги трябва да обясняваме мотивите си? Хората си нямат никакво доверие в тази модерна епоха, Дакс. — Той заговори на бившия висш администратор. — Ще ви помогна, защото ситуацията на Благотворителност ме засяга, защото хората страдат. Мойсей не е истински алтруист и ние всички знаем това, защото той не може да кара хората да се саможертват. Аз осъждам Мойсей, защото използва невинни насекоми и животни, придавайки им свръхестествен произход, с цел да наложи волята си над други човешки същества. Тези мотиви достатъчни ли са за вас, госпожо? Ако не са, след вашето заминаване, аз ще напусна системата.

— Не — каза бързо тя. — Не правете това. Приемаме. Говоря от името на всички в града. Ако наистина успеете, на най-високото място в Града на надеждата ще ви построим статуя, която да се вижда от километри.

— Прелитащите птици ще се облекчават върху тази статуя — рече Хевиланд Тъф. — Вятърът ще я брули и тя ще се руши. Ще е поставена толкова високо, че чертите на лицето ми няма да се виждат. Подобна статуя може да погъделичка суетата ми. Аз съм малък човек, въпреки размерите си, лесно се радвам на подобни неща. Но ако наистина държите на подобна статуя, може да я построите на най-големия площад, далеч от всички неприятности.

— Разбира се — съгласи се бързо Лейтър. — Нещо друго?

— Нещо друго — повтори Хевиланд Тъф. — Като допълнение към статуята, бих желал и петдесет хиляди стандарта.

Лицето на Реж Лейтър стана бледо, а после се зачерви.

— Вие казахте... — започна тя, — вашето човеколюбив... алтруизъм... нашата нужда, чекръка...

— Необходими са ми, за да посрещна нуждите си — обясни Хевиланд Тъф. — Определено смятам да ви дам безплатно моите съвети и време, но ресурсите на „Ноев ковчег“ са прекалено скъпи, за да се пилеят. А през това време трябва и да се храня. Сигурен съм, че хазната на Града на надеждата може да посрещне тази малка сума.

Реж Лейтър издаде цвъртящ звук.

— Аз ще се справя с това — намеси се Джейми Крийн. — Десет хиляди стандарта. Повече не можем да дадем.

— Невъзможно — отговори Тъф. — Моите разходи несъмнено ще надминат четиридесет хиляди стандарта. Може би ще трябва да мина на диета за известно време. Готов съм да се задоволя с тази малка сума, да понеса загуба, само защото вашите хора страдат.

— Петнайсет хиляди — предложи Крийн.

Хевиланд Тъф не каза нищо.

— О, по дяволите! — възмути се Джейми Крийн. — Четиридесет хиляди стандарта и дано проклетата ти котка пукне от подагра!

Мъжът, наречен Мойсей, имаше навика всяка вечер да се разхожда по каменистите пътеки на Хълмовете на честната работа, да се наслаждава на красотата на залеза и да обмисля на спокойствие проблемите на деня. Той вървеше енергично, с крачки на млад мъж, в ръцете му имаше извита тояга, лицето му излъчваше спокойствие, а очите му бяха впити в далечните хоризонти. Често изминаваше по няколко километра, преди да се прибере вкъщи и да си легне. Огненият стълб се появи за първи път точно при една негова такава разходка.

Мойсей тъкмо бе изкачил малко възвишение и видя насреща си бързо въртяща се, извиваща се фуния от оранжев пламък, с проблясъци на синьо и жълто. Тя си проправяше път през скали и прах и се движеше право към него. Беше висока около тридесет метра и завършваше с малък сив облак. Мойсей спря на върха на хълма, подпря се на тоягата и започна да я наблюдава как се приближава. Огненият стълб спря на пет метра от него, на малко по-ниско ниво.

— Мойсей — изгърмя отгоре гръмотевичен глас, — аз съм Господ Бог. Ти съгреши. Върни ми хората обратно!

Мойсей се изкикоти.

— Много добре — каза той с мек тон. — Наистина, много добре. Огненият стълб потрепери и се завъртя.

— Освободи хората от Град на надеждата от жестоката си робия — настоя гласът. — Не ми ли се подчиниш, ще изпратя напасти върху теб.

Мойсей се намръщи и посочи с тоягата си към огнения стълб.

— Аз съм този, който изпраща напастите тук. Трябва добре да разбереш това — заяви той със студени нотки в гласа си.

— Фалшиви напасти от фалшив пророк, както добре знаем и двамата — изгърмя огнения стълб. — Всички твои хилави трикове и пародии са ми добре известни, на мен, Господ Бог, чието име ти опетни. Върни ми хората обратно или ще се срещнеш с истинските напасти.

— Глупости — отвърна Мойсей. Той започна бързо да слиза надолу по хълма по посока на огнения стълб. — Кой си ти?

— Аз съм, който съм — отговори стълбът и започна да отстъпва. — Аз съм Господ Бог.

— Ти си холографска прожекция, излъчвана от този глупав облак над нас — отсече Мойсей. — Аз съм свят човек, а не глупак. Сега се махай.

Огнената колона остана на мястото си и се разтърси заплашително. Мойсей премина през нея и продължи надолу по хълма. Огненият стълб още дълго се въртя на това място.

— Наистина — прогърмя от облака силен глас, после колоната изчезна.

Малкият сив облак настигна Мойсей един километър надолу по пътя. Огненият стълб се разтърси от енергия. Мойсей го заобиколи. Огненият стълб го последва.

— Добре, градски жители, изпитвате моето търпение — заговори Мойсей и продължи да върви. — Вие изкушавате хората ми с мързеливи и грешни неща, а сега нарушавате и вечерните ми размишления. Имах тежък ден, изпълнен със свещена работа. Предупреждавам ви да не ме предизвиквате. Вземете вашата въздухокола и холограма и се махайте или ще изпратя върху хората ви напастта на циреите.

— Празни думи, господине — присмя се огненият стълб и продължи да се движи по петите му. — Циреите са нещо, което е извън вашите ограничени възможности. Нима мислите, че можете да заблудите и мен, както сте го направили с тълпа недалновидни бюрократи?

Мойсей се поколеба и хвърли замислен поглед през рамо.

— Ти поставяш под съмнение силата на моя Бог? Мисля, че демонстрациите, които направих, са напълно достатъчни.

— Наистина — каза огненият стълб. — И все пак нещата, които сте демонстрирали, са лимитът на възможностите ви. Съвсем ясно е, че грижливо сте планирали всичко предварително и в това се състои цялата ви сила.

— Ти вярваш, че напастите, които връхлетяха Града на надеждата, са само случайност или лош късмет?

— Подценявате ме, господине. Знам твърде добре, че във вашите напасти няма никакъв свръхестествен елемент. Цели поколения младежи са емигрирали от вашите алтруистки селища в Града на надеждата. Съвсем лесно е да изпратите сред тях свои агенти, саботьори и шпиони. Колко коварно е да изчакате една, две години, докато те бъдат приети в обществото и тогава да им възложите различни отговорности. Жабите и насекомите могат да се размножават, господине, било то в Хълмовете на честната работа или в някой апартамент на Града. Пуснете тези същества сред природата и те ще се разпръснат и бързо ще умрат. Екосистемата ще ги убие, техните естествени врагове ще ги унищожат, те ще загинат, защото са храна на други същества, безмилостният механизъм на екологията ще ги постави там, където им е мястото. Но всичко е по-различно в Града, в неговата архитектурна екология. Или може би това изобщо не е екология, а само една ниша за човешките същества и никой друг. Под купола му времето е винаги топло и приятно, няма хищници и естествени врагове, много по-лесно се намира подходяща храна. Освободете което и да е животно при тези условия и резултатът ще е един — напаст. И все пак тази напаст може да просъществува само в пределите на града. Извън него, пълчищата от жаби, мухи и въшки ще са нищо под дъжда, студа и вятъра.

— Превърнах водата им в кръв — настоя Мойсей.

— Наистина, вашите агенти са поставили органични химикали във водоизточниците на Града.

— Изпратих им напаст от тъмнина — добави Мойсей и в тона му вече имаше защитни нотки.

— Господине — прогърмя огнения стълб, — засягате моята интелигентност, съобщавайки ми очевидното. Изключили сте осветлението.

Мойсей рязко се обърна към огнената колона и лицето му почервения от отразената светлина.

— Отричам това! Отричам всичко! Аз съм истински пророк.

— Истинският Мойсей изпратил смъртоносна чума и унищожил добитъка на враговете си — екна още по-силно гръмотевичният глас на колоната. — Вие не го направихте. Истинският Мойсей изпратил на враговете си напаст от циреи и хората не можели дори да седнат. Вие не успяхте да го направите. Тази напаст е извън скромните ви възможности. Истинският Мойсей изпратил напаст от град, който валял няколко дни и нощи и напълно опустошил земите на враговете му. Това е напаст, за която също нямате сили. И все пак вашите врагове, излъгани от триковете ви, предали Града на надеждата, преди да дойде десетата напаст, смъртта на първородните. Все пак добре, че са го направили, защото несъмнено вие сте нямали с какви повече напасти да ги изплашите.

Мойсей замахна с тоягата си и тя премина през огнения стълб. Нямаше никакъв ефект, нито за тоягата му, нито за огнената колона.

— Махай се! Ти не си моя Бог! Отричам те! Направи най-лошото, на което си способен. Сам го каза — напастите не са толкова лесни сред природата, за разлика от закрития купол. Ние водим прост живот, живеем в Хълмовете на честната работа и там сме близо до Бога. Радваме се на Божията милост и благодат. Нищо лошо не можеш да ни сториш.

— Наистина — прогърмя гласът. — Грещиш, Мойсей. *Върни ми хората обратно!*

Мойсей не се вслуша. Той премина отново през огнената колона и с бързи крачки тръгна към селото.

— Кога започваш? — попита нетърпеливо Джейми Крийн, когато Тъф се завърна на „Ноев ковчег“. Той остана на борда, след като върна останалите благотворители на повърхността. Джейми изтъкна, че Града на надеждата е необитаем, а мястото му определено не е в селата и работните лагери на алтруистите. — Защо не правиш нищо? Кога ще...

— Господине — каза Хевиланд Тъф. Той седеше в любимия си стол и ядеше гъби със сос от сметана и лимонов пай. Пред него имаше трофейна халба с тъмна бира. — Не си позволявайте да ми давате заповеди. Освен, ако сте променили решението си и предпочитате гостоприемството на Мойсей пред моето. — Той отпи от халбата. — Работата, която трябваше да се свърши, е свършена. Ръцете ми, за разлика от вашите, не са бездействали по време на нашето пътуване от К'тедион.

— Но това беше преди...

— Подробности — заяви Хевиланд Тъф. — Клонинговите операции са почти приключени. Клетките също не са бездействали. Контейнерите ми за размножаване вече са пълни. — Той премигна срещу Крийн. — Моля, оставете ме да се нахраня.

— Но нападете?! — настоя Крийн. — Кога ще започнат?

— Господине, първата вече започна. Преди часове.

Под Хълмовете на честната работа, покрай шестте села и разпръснатите бараки на работните лагери, през скалистото поле течеше широка, бавна река, която алтруистите наричаха Божия милост, а новите заселници — Река от пот. Когато зората освети далечния хоризонт, тези, които бяха отишли до реката, за да ловят риба, напълнят стомните си или изперат дрехите си, се върнаха в селата и работните лагери, крещейки от ужас:

— Кръв! Цялата река е в кръв! Водата е кървава, както преди в Града на надеждата!

Изпратиха Мойсей да провери и той с колебание тръгна към реката. Когато стигна, веднага се намръщи и запуши носа си, за да се спаси от миризмата на кръв, разлагаща се риба и смърт.

— Това е работа на грешниците от Града на надеждата — каза той на своите хора. — Господ Бог има сила да се справи. Сега ще се

моля и само след ден, два реката отново ще е бистра и чиста.

Той нагази до коляно в калта и изхвърлените мъртви риби, потоци тоягата си в кървавата вода и започна да се моли. Целият ден и цялата нощ Мойсей се моли, но водите не се изчистиха. Рано на другата сутрин той се прибра в колибата си и издаде заповед да доведат Реж Лейтър и останалите пет бивши администратори. Мойсей ги разпита, но не научи нищо. Вържени патрули от алтруисти тръгнаха нагоре по течението на реката, търсейки конспиратори, хвърлили отрова във водата. Не откриха нищо. Те пътуваха три дни и три нощи и стигнаха до големия водопад на Високата страна, но дори и неговите води бяха кървавочервени.

Мойсей се моли непрестанно, през деня и през нощта, докато накрая припадна от изтощение и неговите помощници го пренесоха до колибата му. Реката остана мътна и кървава.

— Той е победен — заяви Джейми Крийн седмица по-късно, когато Тъф се завърна от разузнавателната си мисия. — Не знам само какво чака още.

— Очаква, че реката сама ще се избистри — отговори Хевиланд Тъф. — Но едно е да замърсиш водата в затворена система като на вашия град. Там е необходимо съвсем малко количество химически оцветител. Но сложи същия оцветител в реката и рано или късно, тя ще се избистри. Мойсей несъмнено вярва, че ние все някога ще свършим запаса си от химикали.

— А как тогава го правиш? — попита Крийн.

— Микроорганизмите, за разлика от химикалите, имат способността да се размножават. Дори някои от водите на старата Земя са имали подобно червеникаво оцветяване, както разбираме от файловете на ЕИВ. Съществува една планета на име Скарни, където микроорганизмите, причиняващи подобно оцветяване се размножават толкова бързо, че покриват цели океани. Другите същества трябва да се приспособят или умират. Тези, които са построили „Ноев ковчег“, са посетили Скарни и са взели клетъчен материал от микроорганизмите.

Същата вечер огненият стълб отново се появи при Мойсей и изплаши пазачите му.

— *Върни ми хората обратно!* — изрева той.

Мойсей залитна към вратата и я отвори широко.

— Ти си творение на Сатаната! — изпищя той. — Няма да се оставя да ме мамиш. Махай се! Няма повече да прием от реката, мошенико. Има дълбоки чисти кладенци, ако трябва, ще изкопаем и други.

Огнената колона се завъртя и изхвърли искри.

— Няма съмнение, но това само ще забави неизбежното. Освободи веднага хората от Града на надеждата или ще ти изпратя напаст от жаби.

— Ще изям жабите — изкрещя Мойсей. — Ще бъдат много вкусни.

— Жабите ще дойдат от реката — предупреди огненият стълб. — Ще са по-ужасни, отколкото можеш да си представиш.

— Нищо не е способно да живее в тази отровена вода — убедено заяви Мойсей и тракна вратата, за да не слуша повече огнения стълб.

Пазачите на Мойсей, които всяка сутрин проверяваха дали реката се е избистрила, се върнаха окървавени и разтреперани от ужас.

— Има някакви неща във водата — каза единият от пазачите, — движат се в локвите от кръв. Малки, червени, извиващи се неща, но краката им са двойно по-дълги от тялото. Заприличаха ни на червени жаби, но когато се приближихме, видяхме, че имат зъби и ядат мъртвата риба. Почти никаква риба не е останала, навсякъде само жаби. Данил се опита да хване една, но тя го ухапа и когато той изпищя, въздухът се изпълни със скачащи неща. Те хапеха хора и късаха всичко, до което се докопат. Ужасно е. Как можем да се борим срещу тях? — Мъжът трепереше от ужас. — Да стреляме ли? Или да ги изотровим?

Мойсей изпрати нова група пазачи, въоръжени с мрежи, тояги и отрова. Те се върнаха тичешком, носещи двама мъже на носилки. Единият от тях умря на другата сутрин, жабите бяха разкъсали гърлото му. Няколко часа след това умря и вторият, от треска, причинена от ухапванията.

До залез слънце купчините мъртва риба бяха изядени. Жабите започнаха да се придвижват от реката към селото. Алтруистите изкопаха траншеи и ги запълниха с вода и горяща смес. Жабите се засилваха и ги прескачаха. Алтруистите се сражаваха с ножове, палки

и огнени факли, а някои и с по-модерни оръжия, взети от Града на надеждата. До сутринта умряха още шест човека. Мойсей и хората му отстъпиха и се затвориха по бараките си.

— Хората ни са на полето — каза разтревожено Джейми Крийн. — Жабите ще отидат в лагера и ще ги избият.

— Не — отвърна невъзмутимо Хевиланд Тъф. — Ако Реж Лейтър успее да ги успокои, те няма от какво да се страхуват. Скарнийските кръво-жаби се хранят предимно с мърша. Атакуват агресивно само когато са застрашени или ако забележат, че неприятелите им бягат.

Крийн погледна към него недоумяващо, а после се засмя.

— А Мойсей бяга, защото го е страх! Неповторимо, Тъф!

— Неповторимо — повтори Хевиланд Тъф. По гласа му не можеше да се разбере дали е съгласен, или се подиграва. Но Дакс лежеше в скута му и Джейми Крийн забеляза, че котаракът е напрегнат, а козината по гърба му е настръхнала.

Тази нощ огнената колона се появи не при мъжа, наричан Мойсей, а при бегълците от Града на надеждата. Хората с ужас наблюдаваха как жабите се промъкват през оградата, която ги разделяше от лагера на алтруистите.

— Реж Лейтър — екна гръмотевичният глас, — вашите неприятели сами се затвориха в бараките си. Вие сте свободни. Вървете си. Съберете хората си и се върнете в Града на надеждата. Вървете бавно в група, внимавайте къде стъпвате и жабите няма да ви направят нищо. Почистете, поправете Града на надеждата и ми пригответе моите четиридесет хиляди стандарта.

Реж Лейтър, заобиколена от своите администратори, се обърна към огнената колона.

— Мойсей ще ни нападне веднага щом си тръгнеш, Тъф — извика тя. — Довърши го. Изпрати и другите напасти.

Огненият стълб не каза нищо. Завъртя се около оста си, изпращя няколко пъти, а после изчезна.

Хората от Града на надеждата започнаха бавно да напускат лагера, като внимаваха къде стъпват.

— Генераторите работят отново — докладва Джейми Крийн две седмици по-късно. — Градът скоро ще е както преди. Но това е само половината от сделката ни, Тъф. Мойсей и неговите последователи са все още в селата си. Кръво-жабите вече почти се самоизядоха, поради липса на храна. Кога ще изпратиш въшките, Тъф? А също и мухите? Те заслужават да се почешат.

— Вземете „Грифон“ — заповяда Тъф. — Доведете ми Мойсей, независимо дали желае или не. Направете го и ще получите сто стандарта.

Джейми Крийн го погледна изненадано.

— Мойсей?! Защо? Мойсей е наш враг. Нима мислиш и с него да сключиш сделка? Ще ни предадеш в робство, ако ти предложи повече пари?

— Сдържайте подозренията си — отговори Тъф и погали Дакс. — Хората винаги си мислят най-лошото за нас, Дакс. Може би това е тъжната ни съдба, винаги да бъдем подозирани. — Той се обърна отново към Крийн. — Искам единствено да говоря с Мойсей. Направете това, което ви казах.

— Вече нямам дълг към теб, Тъф — остро отвърна Джейми Крийн. — Подпомагам те само, защото съм благотворител-патриот. Затова предлагам сам да си свършиш работата. Аз отказвам категорично. — Той скръсти ръце на гърдите си.

— Господине — каза Хевиланд Тъф. — Известно ли ви колко храна сте изяли и халби с бира сте изпили на борда на „Ноев ковчег“ през тези няколко седмици, откакто дългът ви е опростен? Известно ли ви е количеството въздух, който сте дишали? Известно ли ви е колко пъти сте използвали санитарните възли? На мен тези неща са ми прекалено добре известни. Но все пак, да продължа, известен ли ви е фактът, че средната цена за пътуване от К’тедион до Благотворителност е триста седемдесет и девет стандарта? Тези суми можеха лесно да бъдат добавени към вашия заем. Аз ги опростих, въпреки че понесох значителни финансови загуби, само защото вие ми осигурихте някои дребни удобства. Сега виждам, че моето снизхождение е било напълно неоправдано. Ще отбележа в счетоводните си книги, че такива грешки за в бъдеще са недопустими.

— Недей блъфира, Тъф — продължи да упорства, Крийн. — Квит сме, а и сме доста далеч от затвора на К'тедион. Обвиненията ти са по техните абсурдни закони, а тук, на тази планета, те не значат абсолютно нищо.

— Законите на К'тедион и Благотворителност за мен са еднакви, Джейми Крийн, стига да служат на целите ми. Все пак ще отбележа, че имам и собствени закони. Ако реша да те направя роб до края на живота ти, нито Реж Лейтър, нито Мойсей, нито твоето безполезно перчене ще ти помогнат. — Тъф изрече думите с равен, монотонен и лишен от емоции глас.

Джейми Крийн изведнъж почувства, че му става студено. Той направи това, което беше помолен.

Мойсей беше висок, силен мъж, но Тъф бе разказал на Джейми Крийн за дългите му вечерни обиколки и за него и още трима благотворители не беше трудно да го причакаат в храстите и да го хванат. Един от помощниците предложи да го убият още там, но Крийн забрани да го докосват. Те пренесоха припадналия Мойсей до „Грифон“ и после Джейми Крийн освободи другите.

Крийн заведе Мойсей при Хевиланд Тъф и се обърна към вратата.

— Можеш да останеш, Джейми Крийн — каза тихо Тъф. Намираха се в стая, която Джейми не беше виждал до този ден. Огромна ехтяща зала, с чисто бели стени. Тъф стоеше в средата, зад контролно табло с подкова. Дакс се бе излегнал, но за разлика от друг път, беше нащрек.

Мойсей все още бе замаян.

— Къде се намирам? — попита настоятелно той.

— Намираш се на борда на семекораб „Ноев ковчег“, последния функциониращ кораб за водене на биологична война на Инженерните екологични войски.

— Твоят глас...

— Аз съм Господ Бог — поясни Хевиланд Тъф.

— Да — отвърна Мойсей и се изправи рязко. Джейми Крийн, който стоеше зад него, го хвана за раменете и го натисна надолу. Мойсей протестира, но не се опита да се изправи отново. — Ти си

този, които изпрати напастите, ти си гласът от огнения стълб, дяволът, който се представя за Бог.

— Наистина — съгласи се Тъф. — Но все пак нещо не си разбрал. В нашата компания ти си този, който се представя за Мойсей. Ти си този, който се смята за пророк. Ти си този, който претендира, че притежава свръхестествени способности. Ти си този, който е използвал измами и примитивни форми на биологична война. Аз съм твоя противоположност. Аз не се преструвам, аз съм Господ Бог.

Мойсей се изплю.

— Ти си един човек с космически кораб, слуга на неговите машини. Добре изигра играта с напастите. Но две напасти не правят един човек бог.

— Две? — попита Хевиланд Тъф. — Нима се съмняваш в останалите осем? — Големите му бели ръце се раздвижиха по контролното табло и светлината в залата угасна. Куполът се освети и там се появи открития космос и изображението на планетата. После картината се смени и те вече наблюдаваха отвисоко селището на алтруистите. — Гледай — заповяда Тъф. — Това е компютърна симулация. Тези неща не са се случили, но са готови и могат да бъдат изпратени. Уверен съм, че ще откриеш сам поуката в този малък спектакъл.

На изображението се виждаше как жителите на Хълмовете на честната работа събират с лопати купчините умрели жаби, слагат ги в изкопани ями и ги изгарят. Компютърът симулираше хората със сиви петна, вместо лица. В бараките лежаха болните — горящи и умиращи от треска.

— Кръво-жабите свършиха работата си — обяви Хевиланд Тъф. — Сега въшки.

И въшките дойдоха. Само за секунди те покриха всичко. Хората със сиви лица започнаха да се чешат. Джейми Крийн (който също добре се беше чесал, преди да избяга от планетата) сега се изкикоти. После изведнъж спря да се смее. Въшките изглеждаха повече от въшки. Кожата на хората почервения, много от тях легнаха болни. Сърбежът беше ужасен и непоносим. Някои от тях се разчесаха до кръв, отвориха големи рани по кожата си, изпочупиха ноктите си.

— Мухи — каза Хевиланд Тъф.

И мухите връхлетяха на облаци. Мухи от всякакви видове. Издути жилещи мухи от Дем Тълиън, мухи от старата Земя с техните древни зарази, черно-сивите месоядни мухи от Гъливер, бавно движещите се мухи от Кошмар, които снасят яйца под кожата на живи същества. Насекомите покриха изцяло Хълмовете на честната работа и селата наоколо, сякаш къщите бяха купчина изпражнения.

— Чума — продължи Хевиланд Тъф.

Те гледаха как стадата измират едно след друго. Гладките, неподвижни месозверове в мазетата на Град на надеждата направо се разлагаха. Горенето и лекарствата не можаха да спрат заразата. Скоро месото свърши и хората, които все още бяха живи, заприличаха на скелети. Тъф изрече и други думи — антракс, Раерсонова болест, розово загниване.

— Цирей — заяви Хевиланд Тъф.

Заразите се пренесоха този път върху хората. Те се потяха обилно и пицяха, когато циреите изникваха по лицата, ръцете, гърдите и краката им. Всяка пъпка се издуваше и се пръскаше, изхвърляйки гной и кръв. На мястото на пукналия се цирей бързо изникваха нови два. Мъже и жени се блъскаха по улиците на селото с ослепели очи и надупчена кожа. Телата им се бяха превърнали в отворени рани, от които струеше кръв и се смесваше с мазната им пот. Те падаха в праха, сред умрелите мухи, въшки и животни. Умираха и се разлагаха, без да има кой да ги погребее.

— Град — каза Хевиланд Тъф.

Над селото надвисна огромен буреносен облак. От него заваля град с големина на човешки юмрук. Градът продължи ден и нощ, нощ и ден, огън се смеси с леда. Тези, които се показаха навън, бяха смазани от ледените късове. Тези, които останаха в колибите си, ги сполетя същата участ. На края на третия ден всичко бе съборено и опустошено.

— Скакалци — рече Хевиланд Тъф.

Те се зададоха от небето на облаци, накацаха по земята и явно бяха по-лоши и от мухите. Покриха като жив килим хората и трупове. Хранеха се с разлагаща се плът и с всичко друго, което ставаше за ядене.

— Тъмнина — завърши Хевиланд Тъф.

Тъмнината бавно заля селището. Това по-скоро беше газ, плътен, черен газ, който се носеше от вятъра. Той блестеше, движеше се и скриваше всичко. Беше като жив. Там, откъдето минеше, настъпваше тишина и нощ. След него не оставаше нищо живо. Триви, дървета — всичко изсъхваше и умираше. Почвата побеляваше и ставаше на фин прах. Облакът беше по-голям от селата и от Хълмовете на честната работа. Като черна пелерина той ги покри напълно и когато живата тъмнина се отдръпна, остави след себе си прах, сякаш там никога не бе съществувал някакъв живот.

Хевиланд Тъф докосна контролното табло, виденията изчезнаха и в стаята отново стана светло. Стените изглеждаха още по-бели.

— Десетата напаст — обади се Мойсей тихо. — Смъртта на първородните.

— Признавам, че не мога да направя това — каза Хевиланд Тъф. — Все още не мога изпратя напасти, които да имат разделителна способност. Ала те уверявам, че в тези сцени всички първородни, а и родените след тях са мъртви. Аз съм тромав и непохватен бог и при моята несръчност ми е по-лесно да убия всички.

Мойсей беше пребледнял и разколебан, но все още изглеждаше силен и упорит мъж.

— И все пак, ти си само човек — прошепна той.

— Човек — повтори без емоции Тъф и погали с голямата си длан черния котарак. — Бях роден човек и живях като такъв дълги години. Но след като открих „Ноев ковчег“, отказах се вече да бъда човек. Силата, която притежавам, е по-голяма дори от тази на боговете, на които древните хора са се кланяли. Няма човек, на който да не мога да отнема живота. Няма планета, която да не мога да разруша или да създам, ако искам. Аз съм Господ Бог и едва ли скоро ще срещнеш друг като мен. Имаш късмет, че съм доброжелателен, великодушен и милостив, а и твърде често ми става скучно. Вие сте жетони за мен, фигури и пионки в играта, с която се занимавах последните седмици. В началото играта на напасти ми се стори интересна. Но после твърде бързо се отегчих. Дори и след две напасти ми стана ясно, че нямам достоен опонент. Че ти, Мойсей, не си способен на нищо, с което да ме учудиш. Моите цели са постигнати. Върнах хората обратно в техния Град на надеждата, а останалото е само скучен ритуал. Предпочитам всичко да свърши дотук.

Върви си, Мойсей, повече напасти няма да има. Свърших с теб.

А ти, Джейми Крийн, погрижи се благотворителите да не се опитат да си отмъстят. Вече един път сме победили. Само след поколение неговата култура, религия и начин на живот ще бъдат забравени.

Спомняйте си кой съм аз и че Дакс може да чете мислите ви. Ако премина някога покрай планетата ви и открия, че не сте ми се подчинили, ще стане това, което ви показах. Напастите ще се стоварят върху селата ви и от тях няма да остане и пепел.

Джейми Крийн откара с „Грифон“ Мойсей при хората му, според инструкциите на Тъф прибра четиридесетте хиляди стандарта от офиса на Реж Лейтър и се върна на „Ноев ковчег“. Хевиланд Тъф го посрещна на площадката за кацане, с Дакс в ръце. Той получи парите си и премигна.

Джейми Крийн стоеше замислен.

— Тъф, ти не си истински бог. Това бяха компютърни симулации. Едва ли можеше да направиш подобни неща, но е съвсем просто да програмираш компютъра да ги покаже.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— Наистина! — повтори Джейми и се разгорещи. — Ти накара косата на Мойсей да се изправи, но мен не успя дори и за минута да ме заблудиш. Градът те издаде. Бактерии, чуми, зарази, паразити — всичко това е възможно и е в сферата на биологичната война. Може би дори и тъмнината е нещо такова. Но градът е чисто метеорологично явление, няма никаква връзка с екологията или биологията. Направи голяма грешка, Тъф. Но както и да е, беше добър опит и това ще направи Мойсей покорен.

— Покорен — съгласи се Хевиланд Тъф. — Трябваше без съмнение да обмисля по-подробно плановете си, преди да се опитам да подведа човек с вашата проникателност и интуиция. Във всяко едно отношение вие успявате да възпрепятствате и объркате моите малки тактически схеми.

Джейми Крийн доволно се засмя.

— Дължиш ми и сто стандарта за това, че ти докарах Мойсей.

— Господине — засегна се Хевиланд Тъф, — никога не бих си позволил да забравя своите задължения. Не е необходимо да ме дразните по такъв начин. — Тъф отвори кутията с парите от Реж Лейтър и му подаде банкнота от сто стандарта. — Ще откриете удобен и подходящ шлюз в сектор девет, точно зад вратата с надпис „климатичен контрол“.

— Шлюз?! — намръщи се Крийн. — Какво имаш предвид?

— Господине — каза Хевиланд Тъф. — Смятам това за очевидно. Шлюзът е устройство, което ще ви позволи да напуснете „Ноев ковчег“, без аз да загубя ценна атмосфера. След като не разполагате с космически кораб, ще е изключително неблагоприятно да отворя голям корабен шлюз. Както вече отбелязах, малък и удобен шлюз има в девети сектор.

Джейми Крийн изглеждаше втрещен.

— Нима ще ме изхвърлиш през шлюза за отпадъци?!

— Не избрахте най-точните думи, господине — отбеляза Хевиланд Тъф. — Те звучат прекалено грубо. Помислете, трудно мога да ви задържам повече на борда на „Ноев ковчег“. Ако си тръгнете с една от моите совалки, няма да има кой да ми я върне обратно — напълно логично, нали? Не мога да жертвам подобна ценна екипировка, единствено за вашето лично удобство.

Джейми Крийн се намръщи.

— Този проблем се решава много лесно. Качваме се двамата на „Грифон“. Сваляш ме до Порт Вяра. След това се връщаш на кораба си. Съвсем просто.

Хевиланд Тъф погали Дакс.

— Интересна мисъл — заключи той. — И все пак, този план ми се вижда изпълним. Но вие, предполагам, разбирате, че подобно пътуване ще ми причини определено неудобство и раздразнение. Вероятно ще е необходима някаква компенсация за моите неприятности.

Джейми Крийн се вгледа втрещено в бледото, безизразно лице на Тъф, въздъхна тежко и му подаде обратно банкнотата от сто стандарта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.